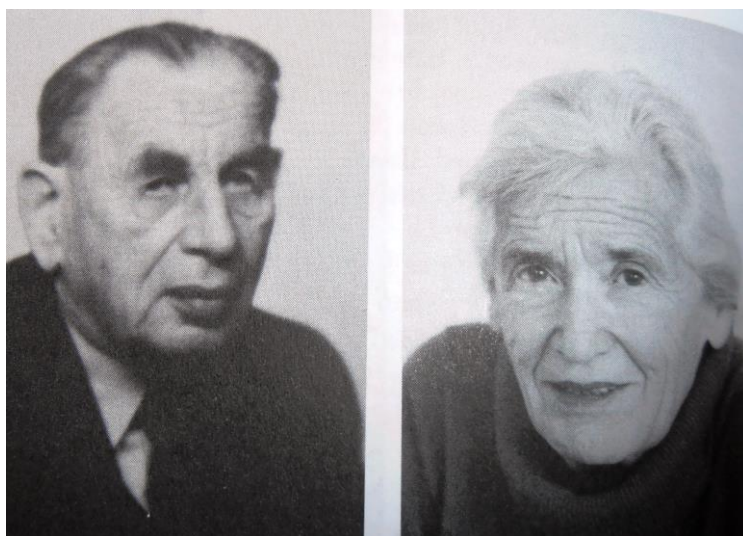

Projekt Příběhy našich sousedů

Post Bellum

„Eva a Richard aneb Láska je láska“

Scénář k audio nahrávání

Vypracovali: ZŠ V Rybníčkách: Tereza Pískačová, Širín Nafariehová, Anna Marková, Ferdinand Fořt, Jakub Dědek

Dne 14. května 2013 jsme navštívili v rámci projektu Post Bellum paní Evu Roubíčkovou v židovském domově pro seniory na Hagiboru v Praze. Paní Eva se narodila 16. července 1921 v Žatci jako Eva Mändlová. V Žatci paní Eva prožila pěkné dětství, navštěvovala místní gymnázium, hrávala tenis. Vše bylo v pořádku až do roku 1938, kdy byla její rodina nucena ze Sudet utéci kvůli židovskému původu.

... to bylo to první strašný zklamání. Jsem chodila do školy, jako do gymnázia, a najednou se od nás pomalinku odtahovali. Nikdo s námi nemluvil a já jsem byla úplně nešťastná. Nevěděla jsem, čeho jsem se dopustila. Povídám mamince, podívej se na mě, co je na mě divného, jestli mám nějakou nemoc, nakažlivou věc. Proč se mnou nikdo nemluví? Profesori s námi nemluví. Maminka říká: Ne, ty si se nezměnila, oni se změnil. A to byla pravda.

Jak již bylo zmíněno paní Eva ve svém volné čase hrávala tenis:

... a tak jsem ráda hrála tenis, bavilo mě to. Mě bylo patnáct. Nějak jsem se nezajímala o osudy. A tak jsem hrála tenis a pak jsme přišli v září nebo kdy do Prahy a já tady nikoho neznala, neuměla jsem česky a bylo to takový úplně depresivní. A pak jsem potkala náhodou na mostě toho chlapce, s kterým jsem v létě hrála tenis. A tak jsem byla šťastná, že mám nějaké známé. Já neměla žádné kamarády, nikoho. Nikdo se nezajímal o ten osud sudetských Němců. To byli takový víceméně nepřátelé. My jsme uměli jenom německy a tak nás nikde nechtěli. A tak to byla známá tvář, a tak jsme se potom několikrát setkali a pak se mě ptal, ten chlapec, on byl o mnoho starší, už byl, studoval právnickou fakultu, jestli bych se s ním nechtěla vystěhovat. Neptal se, jestli si ho chci vzít, to ne. On se snažil se dostat ven. To bylo v březnu.

I přes veškeré snahy Richarda paní Evu převést do Anglie, jeho snažení bylo marné. V prosinci 1941 byla paní Eva společně s maminkou v jednom z prvních transportů převezena do Terezína.

... a topit se nesmělo a to byl dost velkej mráz, tak jsme si vzali, co jsme mohli, se balili do všeho.

Paní Mändlová v Terezíně nejdříve pracovala v zemědělství, ale potom chodila pást ovečky ven z Terezína, kde také potkala železničáře (Karla Košovance), který lidem v Terezíně velmi pomáhal.

... jeden železničář v Bohušovicích, kam jsme přijeli, tak to byl jako, ten na to koukal co teď přijdou ty transporty, co to jsou za lidi. On neměl vůbec tušen, i co to přijde a teď tam bylo plno „essesáků“, a hlídali to tam a říkali nesměl nikdo s nima mluvit a tak. No a ten železničář říká: No tak mě by to zajímalo, co se vlastně děje. No a teď ty lidi oni se snažili nějak ještě psát těm svým přátelům nebo rodině do Prahy. A teď mu nabízel, já nevím, já vám dám prsten, „diamantovej prsten, jestli mi pošlete tenhle dopis. No tak on potom pár těch dopisů, ačkoliv to bylo šíleně riziko, on to nesměl dělat. Tak za ten prsten potom navštívil ty příbuzný v Praze a z těch dopisů zjišťoval, co se vlastně děje. On neměl vůbec tušení, co se dělo. Takže on řekl: No, to musím něco pomáhat a on se rozhodl potom pomáhat a on nám pak strašně pomohl.

Paní Roubíčková se o něho bála, protože měl tři malé děti a kdyby se to strážní dozvěděli, že takhle pomáhá, nejspíš by ho popravili. Ale on to risknul a pomáhal jim celou válku. V Terezíně měl pár lidí (skupinu), která vždy jeho balíčky převzala a rozdala lidem v táboře. Po čase ty lidi v Terezíně odvezli do Polska, a tak to paní Roubíčková převzala. Od pana Košovance brala jídlo a dopisy a vše rozdávala v Terezíně.

... no tak já jsem jednou za měsíc vždycky převzala ten pytel od něj. A potom tam bylo vždycky na každým balíčku pro koho, tak jsem to roznášela. No každý riskoval, to bylo normální.

Po té, co paní Mändlovou propustili z koncentračního tábora, se nastěhovala do ulice Rybná v Praze. Svému snoubenci napsala dopis, zda má zájem se s ní sejít, tak ať přijde na tuto adresu.

... druhý den tady byl.

... já jsem jednou byla přišla z té polívky domů do té Rybný no a někdo zazvonil. Tak já jsem šla otevřít, no a teď někdo v uniformě. Koukám a on koukal na mně. Seš to ty, seš to ty? No, tak byl úplnej zázrak, že my dva, z jeho rodiny on jedinej a já z naší rodiny jediná, jsme se sešli.

Pan Roubíček byl ještě na vojně a v Praze zůstat nemohl. Spolu s armádou demobilizoval. Hned, jak to bylo možné, sehnal doklady pro sebe i paní Mändlovou, aby se mohli vzít.

... abychom se mohli vzít. A tak my se jednadvacátého září jsme se vzali hned v pětačtyřicátém.

Po válce se paní Mändlová do Terezína podívat nechtěla. Děsila ji ta představa . Nakonec se tam společně s manželem vydala, ale jen mu ukázala dům, ve kterém "přežívala" strašlivé hrůzy koncentračního tábora.

... manžel pak chtěl se mnou jít, ale já měla tak hrozný vzpomínky. Jeli jsme tam, ale jenom jsem mu ukázala ten barák a vůbec jsme se tam nezdrželi .(Paní učitelka se ptá , jestli paní Roubíčková navštívila Terezín po jeho rekonstrukci). Vždyť je to tam příšerný teď. Příšerný. Tam nikdo neopravil, tak tam, já nevím, po nás to převzali Němci, ty to snad ještě jakž takž udržoval. No ale potom, po Němcích, tam byly hrozný poměry. Pak tam byly ty Rabovací gardy a to bylo různý takový kriminálové, já teďka jsem to koukala v televizi, i jak to tam zrádili. No, nikdo to neudržoval a bylo to v hrozným stavu. No, to by stálo, já nevím kolik tisíce to opravit.

Já tam měla jednu kamarádku, to byla moje nejlepší kamarádka ještě od první třídy jsme seděly vedle sebe, a ta její rodina to byli anti-fašisti, ty byli sociální demokraté. No a ty bylo organizovaní kupodivu. Já jsem se teprve dozvěděl, že ty německý ty anti- fašisty, to měl nějaký Jakš. Já nevím, jestli jste to slyšeli to jméno, který se staral o ty, co byli jako aktivně protifašistický. A ty se o ně úžasně starali. A ty se dostali všichni do Anglie. Ale to bylo jako něco mimořádného, protože tam 99 procent, ty Němci křičeli pro Heinalina. A ten Jakš opravdu bojoval proti Hitlerovi.

No ale my jsme jako nikdy nebyli Anti-fašisti. My jsme byli jenom Židi a my jsme jenom trpěli. No ale s tou Kate (již zmíněná kamarádka), s tou jsem se ještě po válce sešla. Já jsem pak dostala její adresu v Anglii.

Paní Roubíčková byla jedna z mála Židů, kteří německé vyhlazování přežili. I přes hrůzy, které jí a její rodině Němci provedli, necítí však do teď vůči nim žádnou nenávist. Jak sama řekla, obyčejní Němci to také po válce neměli jednoduché, a bylo jim opravdu hodně křivděno.

I přes to vše hrozné, co si paní Mändlová-Roubíčková prožila, měla krásný život. Jedno z jejích dvou dětí teď žije v Americe a paní Roubíčková svou dceru byla několikrát navštívit. S manželem měli krásný zbytek života. Po jeho smrti žije v domově pro seniory na Hagiboru.

Její příběh, jak sama paní Roubíčková tvrdí, má vlastně přes všechny hrůzy dobrý konec.

... tak jste slyšeli celý ten můj román. Ale nakonec byl happy end.

